

LIBRIS

We know
books

SYLVAIN NEUVEL

O poveste
care va urma

Seria
Către stele

volumul 1

Traducere din limba engleză și note
Edith Negulici

1

Sentimental journey

1945

– Ce face o fetiță ca tine atât de aproape de linia frontului?

Mi-a vorbit în germană, desigur. Este o întrebare foarte bună, deși „fetiță” e puțin exagerat. Am nouăsprezece ani, nu cinci. Noi *am părut* mereu mai tinere decât vârsta noastră. Oricum, cred că o întrebare mai bună este de ce m-am dus de-a dreptul la SS, în loc să mă furișez. Mi se păruse o idee bună, acum cinci minute. Liniștește-te, Mia. O să meargă.

Inutil să spun că n-am vrut să vin. Este 1945 și are loc blestemul de al Doilea Război Mondial. De o lună sunt în compania soldaților americani. Totuși aveam șapte ani când am plecat din Germania. N-am visat niciodată c-am s-o revăd. Nu-mi amintesc mare lucru, dar mă gândeam că... *speram* că prezența mea aici va fi – nu știu – ceva deosebit. Amintiri din copilărie, mirosuri familiare, orice.

M-au adus cu avionul în Franța alături de trupele de soldați americani din Divizia XXI. O adunătură de obraznici zgomotoși, înjurând și scuipând peste tot. Mi-au plăcut din prima clipă în care i-am văzut. M-au strecurat în Germania printr-o breșă

nepăzită din linia de apărare Siegfried. Am mers la nesfârșit printre terenurile agricole până am găsit un fermier neamț dispus să mă conducă în primul oraș cu o gară. De acolo am petrecut – nu știu exact cât timp, dar mi s-a părut un deceniu – într-un tren aproape gol, care înainta spre nord-est.

Am adormit între Bremen și Hamburg. Aliații făcuseră orașul Hamburg una cu pământul. N-am vrut să văd dezastrul. N-am vrut să văd clădirile prăbușite și nici viețile spulberate. Și, cu siguranță, n-am vrut să văd morții. Am văzut războiul în alb-negru. Cincizeci de mii de civili arși de vii nu e ceva ce am nevoie să văd în culori. Am rămas trează privind orzul. Și sfecla. Și am ascultat sunetul interminabil al șinelor de tren.

Am privit oamenii venind și plecând. Mici portrete ale rezistenței umane. Copii în uniforme de soldat suspendați între lacrimi și râsete. Asistente epuizate trecând de la un iad la altul. Un bărbat și băiatul lui fugind de raidurile nocturne. Ca marea majoritate, nu vorbesc, cu excepția ocazionalului: „Lasă capul jos, fiule!“ atunci când paltoanele gri-verzui și cizmele mărșăluiesc pe culoar. Oameni obișnuiți în vremuri neobișnuite. Ne holbăm cu toții la câmpiile galbene, pretinzând că nimic din toate astea nu este adevărat.

Am traversat un mic pod în apropiere de Rostock. În râul de dedesubt era un cadavru. O femeie. Plutea în derivă cu fața în jos, cu rochia ei roșie cu buline umflându-se în bătaia vântului. Ar fi putut fi oricine. Putea avea șaisprezece ani sau șaizeci. Tot ce știu este că era moartă și că nimeni nu părea s-o observe, în afară de mine. Am tot așteptat s-o vadă cineva. Nimeni nu a văzut-o. M-am uitat după ea cât am putut de mult. Mi-am și sucit gâtul, îmbrățișând fereastra, până când ea a dispărut în urma noastră. Trebuia s-o văd. Nu știu de ce. N-am putut s-o las să... să nu conteze în felul ăsta.

Bărbatul și băiețelul au coborât la ultima stație. O oră mai târziu eram aici, la Centrul de Cercetări al Armatei Peenemünde,

unde Wernher von Braun¹ construiește racheta V-2². Este un oraș, de fapt, *era* un oraș. Aeroport, termocentrală, kilometri după kilometri de cale ferată. Douăsprezece mii de oameni trăiau aici, cred, înainte ca englezii să bombardeze orașul și să-l facă praf. Fabricile au dispărut acum; la fel și muncitorii, care erau tratați ca niște sclavi. Tot ce a mai rămas sunt oamenii de știință. Câteva mii de creiere într-un oraș prea mare pentru ei.

La acest loc s-a renunțat cu mult timp în urmă. Clădirea principală e abandonată, de parcă ar fi uitat să construiască lumea în jur. E urâtă, funcțională și cât se poate de banală. Peretii nu se mai obolesc să-și ascundă cicatricile. Cărămizi arse. Ferestre baricadate. Străzi pustii și construcții dărăpănate. Oricine ținea locul ăsta la suprafață, ori a murit, ori a dispărut.. Până și iarba știe că a pierdut războiul. Totul miroase...Nu știu a ce miroase. A mucegai. Și, mai ales, a tristețe. N-ar trebui să fiu aici. Mi-e dor de casa mea, de patul meu. Mi-e dor... Mi-e dor de mama.

Mi-a spus că trebuie să vin.

– Trebuie s-o facem, Mia.

Înțeleg. Munca ei i-a validat pe toți, inclusiv pe Wernher von Braun, cel pentru care sunt aici. O sută de vieți ne conduseseră către Berlin. Munca noastră, moștenirea noastră era aici, răspândită în mințile a mii de oameni. De bunăvoie sau nu, toți lucrau acum pentru diavol, folosind cunoașterea primită de la noi. Curând, Germania avea să piardă războiul și toată cunoașterea asta ar putea să dispară.. Așa ceva nu putem accepta. Protejează

---

¹ **Wernher von Braun** (1912 - 1977), supranumit “părintele călătoriilor spațiale”, a fost un inginer aerospațial, nazist și membru SS, considerat a fi unul dintre cei mai importanți dezvoltatori ai tehnologiei rachetelor și explorării spațiale din secolul XX. A creat printre altele prima rachetă balistică cu rază lungă de acțiune din lume (V-2), iar după război, în urma unei operațiuni secrete denumită Paperclip, a ajuns în Statele Unite, unde a lucrat pentru armata americană și NASA. (n.tr.)

² **Racheta V-2** Rachetă balistică germană din Al Doilea Război Mondial, precursora a rachetelor spațiale moderne și a rachetelor cu rază lungă de acțiune. (n.tr.)

și menține cunoașterea. Asta e regula. Mama a declarat că doar asta o interesează, dar știu că nu suportă ca Hitler să ne folosească astfel. Doar că mi-aș fi dorit să fi venit și ea.

Hitler ar fi trebuit să-l execute pe von Braun în urmă cu șase luni. Au pierdut deja. Pur și simplu încă nu o știu. Toți ceilalți joacă un alt joc, luptă pentru profit. Totul pentru învingători, spun ei. Ei bine, învingătorii vor jefui țara asta. Îi vor curăța cadavrul ca niște vulturi. Singura întrebare acum e cine primește bucățile mai cărnose. Americanii îl vor într-adevăr pe von Braun, dar ceea ce îmi doresc și mai mult este să se asigure că nimeni altcineva nu-l va avea. De aceea m-au trimis. Am nouăsprezece ani și ar trebui să împușc un specialist german în rachete, dacă ei nu vor putea pune mâna pe el înaintea rușilor. Eu spun să-l împușcăm. Sunt sigură că lor le-ar fi indiferent dacă von Braun ar fi spânzurat, înecat, gădilat până la moarte, dar bărbații sunt cei care m-au trimis, așa că știu că se gândeau la o armă. Tipii ăștia sunt aceiași oameni care cred că locul femeii este în bucătărie. Fie acolo, fie într-un lagăr de concentrare. Închipuiți-vă!

Mama a pus totul la cale. Lucrează ca matematician pentru OSS. Oficiul pentru Servicii Strategice. Nu că ar fi ceva deosebit de strategic în privința lor. Mama avea CV-ul potrivit, se asigura de asta, dar oricum oamenii ăștia ar recruta pe aproape oricine. Au angajat un jucător de la Red Sox – afurisita aia de echipă de baseball din Boston – să se dea drept student elvețian la fizică și – ador partea asta – să-l omoare pe cel mai important specialist în domeniul nuclear din Germania, dacă i se părea că se apropia de construirea unei arme atomice. Au angajat-o pe Julia Child¹!

Se părea și că o vor trimite pe fiica cuiva în spatele liniilor inamice, fără să stea mult pe gânduri. O numesc Operațiunea

---

¹ Julia Child (1912 - 2004) a fost o vedetă de televiziune, autoare și *chef*, cunoscută în special pentru popularizarea gastronomiei franțuzești în rândurile publicului american. (n.r.)

Paperclip. Nu știu de ce îi spun așa. N-am întrebat. Mama a zis că trebuie să vin, așa că am venit.

Iată-mă, cinci luni mai târziu, făcând ochi dulci ofițerilor SS. Asta este, literalmente, ceea ce OSS mi-a cerut să fac. Au folosit chiar cuvintele *alea*. Fii drăgălașă și fă-le ochi dulci, dacă ai necazuri.

Cred că am dat-o în bară. Le-am spus că sunt nepoata lui Wernher von Braun, Lili. Așa le-am spus. Am spus nepoată. Ar fi trebuit să spun verișoară, dar sunt așa de speriată, încât ar trebui să mă bucur c-am reușit să spun măcar asta. Totuși, nepoată este o alegere foarte proastă. O verișoară e destul de vag. Toată lumea are verișoare pe care nu le-a întâlnit niciodată. Nepoată...

O să zică :

– Ce nepoată? Nu am nici o nepoată pe nume Lili.

Chiar dacă e suficient de curios încât să-i facă jocul, SS-ul va ști că ceva nu e în regulă, doar după expresia de pe fața lui. Nu te mai gândi atâta, Mia. Ce-a fost, a fost. Ochi dulci.

Aproape că părea simplu în felul în care o spunea mama.

– Von Braun va înțelege. E un tip inteligent și este un om de știință. Îi pasă doar de munca lui, Mia, nu și de cei în slujba cărora este.

Așa sper. Planul nostru, cel în care scap cu viață din treaba asta, cam depinde de instinctul de supraviețuire al aceluia tip. Doar că așa vrea...

Știu de ce am venit, pot să îl văd de aici. Turnul de oțel. Zidul de nisip foarte abrupt. Asta e stația de testare VII a lui Von Braun de unde a fost lansată racheta V-2 – primul obiect făcut de mâna omului care a ajuns în spațiu. Chiar acolo, pe data de 3 octombrie 1942. Stau aici, cu genunchii tremurând de emoție, în leagănul zborului spațial. Asta este un loc de știință, căminul uneia dintre cele mai mari realizări ale omenirii. Wernher von Braun a perfecționat racheta aia la ultimul etaj al clădirii din spatele meu. Asta vrea mama să văd. Vrea să văd ultimul etaj, nu lagărul de concentrare pustiu de la subsol.

Un trotuar de beton se întinde de la clădirea asta la următoarea. Oricine a construit-o, a construit-o în unghi drept. Din motive estetice, cred. Oamenii, desigur, au ales traseul direct. Poteca pe care au făcut-o are aproape un metru lățime și o adâncime de vreo 20 de centimetri. Ar fi nevoie de... megatone de presiune acumulată ca să îl construiești. Grupuri de oameni înfometaji, în hainele dungate ale deținuților, au fost condamnați la o moarte lentă în repetate rânduri. Tot orașul ăsta a fost construit de niște sclavi; la fel și rachetele. Este un loc al științei, și al asupririi, și al suferinței.

Oamenii au pierit fără număr – nu e adevărat. Sunt sigură că nemții i-au numărat. Toți au murit și nimeni de aici nu a făcut niciodată nimic să oprească masacrul. Nici tânărul SS-ist care mă privea, în uniforma lui cu un număr mai mare. Nici inginerii, nici contabilii. În mod sigur nu Wernher von Braun. Rachetele lui s-au abătut cu miile asupra Londrei – moartea în cădere liberă din ceruri – dar au ucis mai mulți construind arma aia decât folosind-o. Mă îndoiesc c-ar fi putut pune capăt crimelor, dar nu vom ști niciodată, pentru că nu a încercat. Devotamentul lui a fost de neclintit, chiar și după ce Gestapoul l-a arestat pentru trădare. Von Braun este un om de știință. Dar este și ofițer SS. Câți oameni cumsecade au uniformă de SS?

În orice caz, cred că nu contează cu adevărat. Statele Unite l-ar vrea și dacă ar vâna pisoi de dragul sportului, iar eu nu voi ieși vie de aici fără ajutorul lui. Dacă von Braun este fanatic, mă va preda SS-ului. Dacă este un actor prost, mă va preda SS-ului. Iar dacă vrea să se predea sovieticilor, tot pe mâna SS-ului voi ajunge. Tot ce trebuie să facă el este să rămână aici, dacă asta vrea. Trupele sovietice sunt la mai puțin de 150 de kilometri distanță.

Au trecut deja treizeci de minute de când aștept. Ceva nu e în regulă, știu. Nu sunt sigură că scap, dacă se strică treaba. Sau poate că da. Prind arma puștiului cu mâna dreaptă și i-o

proptesc sub bărbie. Cu stânga îi apăs degetul pe trăgaci. Pot să-l dobor, dar e prea mult spațiu deschis, odată ce voi ieși de aici. Va trebui să fiu foarte pre.. Ah, fir-ar să fie, uite-l! Țsta e von Braun.

O, Doamne! Ce freză perfectă, ce ten. Pare mai degrabă actor de la Hollywood decât fizician. Poate că mama avea dreptate. Văd îngâmfare aici, nu credință. Un tip care se ocupă cu cercetarea, într-un costum elegant. Nu trebuie să fie cumsecade. Trebuie doar să fie doar suficient de deștept cât să-și dea seama că nemții au pierdut. Autosuficiența îi va fi de ajuns. Sper doar că ceea ce am de zis să ajungă până la el. Vine încoace. Fii pregătită.

- Lili!

Zâmbește. Să fiu a naibii. S-ar putea să funcționeze.

2

The Honeydrinker

Stai jos Lili. Revin într-un minut.

Nu vorbește o boabă de engleză, dar parcă îl aud pe Cary Grant. Este numai lapte și miere. Șarmant 24 de ore pe zi. Țsta e un tip care adoră să fie plăcut. Nu m-aș mira să se fi culcat cu cel puțin jumătate din secretarele de pe aici. Biroul lui e făcut să impresioneze. Masă de mahon, covor luxos, pereții plini de rafturi cu cărți. O camera potrivită la Oxford, nu într-o clădire de beton plină de resturi metalice. Probabil că toate astea ar fi normale dacă nu ar fi războiul, dar așa, miroase a atitudine de negare. Asta e prefăcătorie curată, ca pe un platou de filmare. S-a făcut vedetă a lumii lui mici. Tot ce am de făcut acum este să îl conving că merit și eu un rol în lumea asta. Numai că nu știu cum. Categorie nu mă simt precum Katharine Hepburn¹.

Mă simt ca o fetiță. Cu siguranță că așa și arăt. M-am tuns. Nu știu de ce am făcut-o. Plecam în Germania a doua zi. Aveam

---

¹ Katharine Hepburn (1907 - 2003), actriță americană celebră, laureată a patru premii Oscar, performanță încă nedepășită până astăzi. (n.r.)

un milion de lucruri de făcut, dar am ieșit să mă tund. Există un salon elegant nu departe de casa noastră. Trec pe lângă el aproape zilnic. Văd oameni bogați ieșind de acolo și par atât de...fericiți, de siguri pe ei. Am vrut și eu. Nu-mi mai dorisem așa ceva, dar atunci da. Plecam într-o misiune secretă pentru guvern. Era înfricoșător, dar și incitant. Voiam să mă simt... specială. Ha!

Am părul lung până la umeri și breton. De îndată ce m-am privit în oglindă, am știut că mă mințisem în tot acest timp. Era o prostie, într-adevăr. Mi-am spus că doream să mă simt specială, dar de fapt am vrut doar să mă simt diferită. E prima dată când fac ceva pe cont propriu. Eu. Doar eu. Nu voiam să semăn cu mama. Acum semăn cu ea când era adolescentă. Sunt sigură că inspiram la fel de multă încredere pe câtă am în mine însămi. Nici eu nu cred că m-aș asculta, dacă aș fi în locul elegantului von Braun.

Spre deosebire de mama mea... Ciudat. Cine altcineva e acolo? Nici nu știu cine sunt fără ea. Nu știu de ce pot forța o ușă fără efort sau de ce oamenii îmi par mai misterioși decât ecuațiile diferențiale. Mama este singura persoană cu care am o conexiune reală. Sunt *exact* ca ea. Arăt ca ea, gândesc ca ea. Nu există nimic *în afară de* mama mea. Trăiesc după regulile învățate de la ea, urmărind singurul scop pe care mi-a spus să-l urmăresc.

Condu-i către stele, înainte ca Răul să vină și să-i omoare pe toți. Sunt cuvintele mamei mele. Cuvintele mamei *ei*, și ale mamei ei, și ale mamei ei. Vietile noastre se rezumă la o singură propoziție, câteva simboluri pe o bijuterie antică. Când mama mi-a spus că îl pot purta, am crezut că este un cadou. Acum, colierul ăla e greu ca o pereche de cătușe.

Lumea este condamnată și trebuie să-i salvăm pe oameni. Asta este tot ce contează. Nu războiul ăsta, nici primul, nici următorul. Nici femeia din râul acela. Lupta noastră este împotriva gravitației și von Braun ne poate ajuta să o câștigăm. Mama a spus toate astea, desigur. Ea e cea care crede. Eu știu doar că suntem la fel și o urmez. Probabil că așa ar trebui să funcționeze lucrurile.